

очитъ ти ще изкълватъ и тѣлото ти покой въ земята нѣма да намѣри.

— Нека да бжде тѣй, както казвашъ, царю, — отвърналъ гръцкиятъ царь. — Ще ти бжда робъ на този и онзи свѣтъ, ако ми помогнешъ.

— Щомъ е тѣй, закълни се! Ти ще се закълнешъ по нашему, а азъ по вашему, че ще си помагаме и обичаме като родни братя.

Като казалъ това, царь Тервелъ заповѣдалъ да повикатъ главнитѣ боляри и да донесатъ каквото трѣбвало за полагање на клетвата.

— Донесли единъ коженъ ремъкъ, разцепенъ на три, едно конско седло, едно черно куче и една малка купичка сѣно. Не забравили и евангелието.

— Обърни сега седлото наопъкъ и седни на него! — казалъ царь Тервелъ на Юстинияна, и той седналъ.

— Можешъ ли на опъко седло да яздишъ?

— Не мога.

— Ако измѣнишъ на клетвата си и на този и на онзи свѣтъ работитѣ ти наопъкъ ще вървятъ, — добавилъ Тервелъ.

— Сега хвани този ремъкъ и прегази тази купа сѣно!

Гръцкиятъ императоръ хваналъ ремъка и прегазилъ сѣното,

а българскиятъ го запалилъ.

— Нѣма вече пжтъ за връщане. Ако нарушишъ клетвата си, на онзи свѣтъ огнь душата ти ще гори. Ако държишъ на думата си, ще бждешъ силенъ и здравъ като този ремъкъ.

После заклали черното куче да прогонятъ злитѣ духове. Порѣзали се по рждетѣ и пили отъ кръвта си, за да се побратимятъ. Най-после българскиятъ царь цѣлуналъ евангелието и кръста, и седнали двамата да пиятъ и ядатъ, като сжщински братя.

Тѣй се побратимили гръцкиятъ императоръ и българскиятъ царь.

Повели българската конница къмъ Цариградъ. Оплашили се гърцитѣ, като видѣли българската войска и още сжщата нощъ отворили градскитѣ врати. Една българска дружина влѣзла въ града, заедно съ безносия императоръ и станалъ страшенъ бой. Гръцкитѣ войски хвъррили оржжието и се предали. Тѣй Юстиниянъ станалъ пакъ императоръ. Повикалъ българския Царь въ столицата си да му се отблагодари. Яли и пили цѣли три дни. На четвъртия день тръгнали да се изпращатъ. Народътъ хвърлялъ цвѣтя, пѣлъ хвалебни пѣсни, свирили тржби и какво не правили още... Из-